

Els mots fermats amb gran amor ho diuen

per Jean Serra

«Al meu germà, en Vicent Serra Torres,
que fou qui m'ensenyà les primeres lletres.»

1
Blanca papallona, sirena de la terra,
miracle dolç, perfum extasiador:
quines notícies em portes?

2
Deriven del vent antigues melodies;
febre de segles, lluita serena.
Amor i llibertat: ambdues coses.

3
Allí moriren hòmens i dones.
Amb esperança i por en la sang.
D'arrels eternes, víctimes, herois.

4
La cigala enmig de l'estiu xiula fort.
El cor arrossega una esperança morta.
Al cap i a la fi, què és el mot?

5
He caigut en el forat de les serps,
per massa amor que he tengut
al cos d'una dona que he solcat.

6
Nit tèrbola: lluny encara el sol.
Demà, estranya conjuració.
Jo juc als escacs amb la mort.

7
Arribarà la tardor amarga,
l'època dels malsons i la puput.
Serem vius pel gaudi?

8
Aquesta música que creix,
damunt les teues sines
s'esmicola perfumada.

9
Després de la pluja estiuenca,
l'ocell anònim al vent lliura
una cançó. I el seu cant és de dol.

10
Quan el sol reïx de les tenebres,
esdevé el temps de les magranes.
L'hora de fer el treball de l'amor!

11
S'asserena l'ànima amb la posta:
sap que el dolor vora tu acaba.
Agut camí —lluitar contra l'avenc.

12
Una vida, per a ser si vol ser.
Ara en el record d'aquell encís.
Mirada on adormir un cor ferit.

13
Per passar millor una tempesta,
bec l'alcohol d'unes sines treballades.
Passa la tempesta —no som nou: antic.

14
Aquesta feina, enmig de tant de silenci,
vol conservar la llum d'un estel.
Paraula sobre paraula —així és l'etern.

15
En la lluentor de la posta,
he vist, sobre l'aigua del port,
la meua infància —el rostre perdut.

16
Amor, la mort em ronda, fidel
als seus principis. És gran
lluitadora: ningú l'ha vençut.

17
Aquestes velles aigües, del mar serè,
acullen el meu cos —oh, llibertat.
En morir-me, guarda de mi una flor.

18
Pel finestró entra la tarda que cau.
Els ocells cerquen niu i se sent
olor de frigola. Jo he perdut l'amada.

19
Creuant la vall dels amors,
vaig sentir els abismes
de misteris i plaers.

20
Silenci. El silenci. Una gran i feixuga nit.
Una nit, un amor absent. Quina fressa romp
aquesta soledat? El meu pensament ets tu.

21
Les meues venes esclaten en sang de segles.
La mort no mata aquell que no vol morir:
aquí som, encara, brandint la ploma.

22
Sent la remor de l'aigua quan bat
contra la roca del meu destí:
dalt la Mola, un far l'il·lumina.

23
Presoner del teu món; dels teus braços
tebis. Sent el meu cos unit a la terra.
Les meues paraules? Un diàleg silenciós.

24
Ara que som en la tardor i els camins
que em condueixen a tu són verges:
per què fuges amagant-te entre tarongers?

25
Plou damunt un cos abandonat.
Esperava compensacions pel treball?
Tant de bo que hagués romàs vora el riu!

26
Sortosos, vosaltres, que dels estels
en beveu la llum. Deixau de plànyer
haver perdut, per tal motiu, els ulls.

27)
Què llarga, la tarda, sense tu.
Quina buidor en les coses que m'envolten.
Sent la meua mort en cada cop de rellotge.

28
Cercava les teues mans perquè fossin
una carícia en la gran cova nocturna.
Éreu una mateixa cosa tu i l'absència.

29
Escolt una cançó: «enllà la mar
existeixen terres fèrtils...
Seria bo l'oblit i començar».

30
És la fi d'una història. Els mots
fermats amb gran amor ho diuen:
tot és etern dins l'Univers.

JEAN SERRA (Eivissa, 1977).